„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Italien med fine mere end 35 Millioner Indvaanere har 80,000 Protestanter. Nylig indvalgtes i Senatet et Medlem af Waldenserkirken, H. Soulier. Han er Kammerets første evangelske Kristen. For nogen Tid siden fejrede det evangelske Litteraturselskab sit 50 Aars Jubilæum. Under sin Tilværelse har det spredt 3 Millioner Bibler og Dele af Bibelen samt 8 Millioner andre Bøger og Traktater.

Stor Vækkelse i Skotland. Ifølge Lord Belfours og lignende Autoriteters Ytringer har Skotland ikke siden Moodys eller endog siden Whitefields Dage erfaret en saadan aandelig Vækkelse som den, der har fundet Sted i afvigte Vinter. De menneskelige Redskaber til Vækkelsen er Dr. Chapman og Mr. Alexander. Fra Møderne i Glasgow rapporteres 8,000 Omvendelser og fra Edinburg 10,000. Fra alle Dele af Skotland indløber der Skrivelser til Dr. Chapman med Anmodning om Besøg.

Fra Gustav Adolf College, St. Peter, Minn., skrives i „Augustana" af 28. Maj om, at to af denne Skoles Alumni i Aar er tilkendt Stipendium af „American-Scandinavian Foundation", og, saa vidt man ved, er en tredie af dem, der er tilkendt Stipendier i Aar, ogsaa svensk, hvad man udtaler Forundring over, da der kun uddeles 4 Stipendier om Aaret og disse deles mellem de tre skandinaviske Folks studerende Ungdom. Det sidste Stipendium er tilkendt en Prof. Petersen, som vil studere Islandsk og Gammelsvensk ved Universitetet i Upsala.

Den koreanske Adelsmand Baron Yun Chi Ho, en af den koreanske Kirkes Repræsentanter ved Edinburg-Konferencen, blev for et Par Aar siden under en japansk Forfølgelse mod koreanske Kristne kastet i Fængsel. En Mængde koreanske Kristne maatte for øvrigt dele Skæbne med ham, og de underkastedes tilmed den strengeste Tortur. Deres Forbrydelse, paastodes der, var af politisk Natur. En Del af de fængslede blev forrige Aar frigivne, da det kunde bevises, at de var uskyldige. Men hvor klare Beviser der end foreligger for Baron Yun og fem af hans Venners Uskyld, holdes de fremdeles fængslede. Baron Yun benytter imidlertid sit Fangenskab til at forkynde Evangeliet for de øvrige Fanger, til hvilke ingen Missionær har Adgang.

Organiser og vind. „The Lutheran" skriver om, hvorledes Protestanter klager over deres Kirkes Sønderlemmelse og peger saa paa den romerske Kirke og siger: „Se paa Rom; der er en Lektie for os." De mener med et Ord at sige: „Romanismen er en Hær, Protestantismen en Pøbelhob." Man ser paa Tallene og er lamslaaet: 18,568 Præster, 12,000,000 Medlemmer her til Lands, 82 Seminarier, 230 Colleger, 680 Skoler for Piger; 5,403 Menighedsskoler, 339 nye Kirker i eet Aar, næsten 3,000,000 Katolikker i New York, 1,684,220 i Pennsylvania, og saa fremdeles. Hvilket Syn! Organiser og vind! er hans Slutning. Hertil bemærker „The Luth.": „Frelse ved Organisation. Intet Haab for Protestantismen paa anden Maade. Lad os se. I hvilken Udstrækning har den vældige katolske Hær gennemsyret Masserne, som den naar til, med Kristi Aand og Evangelium? Det er Prøven. Hvad har den katolske Kirke vundet i Italien, Spanien, Mexico, Porto Rico og de sydamerikanske Lande, hvor den er stærk? Det er Prøven. Se saa, hvad Protestantismen har udrettet i Europa og Amerika, og stands med din Klage. Noget mere end Organisation behøves for at frelse Verden. Evangeliet behøves. Hellere 1000 levende Legemer end et stort kolossalt Lig. — Dermed foragtes Organisation ikke.

I Sioux City, Ia., afsløredes i det offentlige Bibliotek den 5. Maj en Bronse-Statue af Luther under passende Ceremonier. Formanden for Biblioteket holdt en Tale, i hvilken han prisie Luthers Arbejde. Borgmesteren, der paa Byens Vegne modtog Statuen, anbefalede stærkt Luther Leagues Foretagsomhed; det var den, der havde givet Statuen. Hvorfor skulde ikke ogsaa en Statue af Luther findes i et offentligt Bibliotek. Luther var en Verdens-Velgører, og han har sat Spor i Historien.

Vore Kirkefester og — Kraft fra det høje.

Vi staar nu lige ved Slutningen af vort Kirkeaars Fest-Halvdel, sidste Søndag var det Pinsedag, kommende Søndag er det Trefoldigheds Søndag.

Nogle af de sidste Ord, Jesus talte til sine Disciple før sin Himmelfart var disse: „I skulle blive i Staden (Jerusalem), indtil I blive iførte Kraft fra det høje."

Med det samme vil vi minde om et andet Ord, vor Herre Jesus ytrede lige før sin Himmelfart: „Mig er givet al Magt i Himmelen og paa Jorden."

Verdens Frelse var grundlagt ved Jesus Kristus i egen Person, nu skulde der sættes Kraft paa at faa Budskabet derom udbredt.

Apostlene var forberedte til den Gerning, de nu skulde begynde, men Kraften til Gerningens Udførelse manglede de.

I sin Afskedstale, som vi finder i Johannes' Evangelium, havde Jesus talt meget til sine Disciple om Helligaandens Sendelse, nu taler han om Kraft fra det høje, som de skulle iføres, ja, de skulde blive i Staden indtil de var bleven iført denne Kraft.

Hvor vel værd at mærke, at Jesus først siger, at der er givet ham al Magt i Himmelen og paa Jorden, og derfor skulde de gaa ud osv. og nu taler han om Kraft fra det høje.

I Tiden fra Jesu Opstandelse til Aandens Udgydelse hører vi intet om nogen Virksomhed af Apostlene, end ikke i de sidste ni Dage, mellem Jesu Himmelfart og Aandens Udgydelse.

Al Magten er samlet hos vor Herre Jesus selv, Kraften til Gerningen, til Missionen for Verdens Frelse skal komme fra det høje.

Apostlene forstod dette, men har Kirken siden forstaaet det? forstaar vor Tids Kristne det? forstaar vi det? staar det som en levende Virkelighed for os?

Vi kom her til at tænke paa vort Kirkeaar, særlig Festhalvaaret.

Det er ingen Befaling af vor Herre Jesus, der ligger til Grund for Ordningen af vort Kirkeaar; det er ingen Nødvendighed, at vi fejrer Jul, Paaske, Pinse og Trefoldighedsfest, en Gang om Aaret.

Men hvor skønt er det alligevel ikke, at den treenige Guds Gerning til Synderes Frelse saaledes er indfattet i vort Kirkeaar!

Vi fejrer Jul særlig som Faderens Fest — det er Faderen, der giver Verden sin Søn til Frelse." Saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne" o. s. v.

Vi fejrer Paaske som Sønnens Fest — han hengiver sig selv i Døden for at „betale Syndens Sold" i vort Sted, han gaar i Kamp med vore Fjender og sejrer.

Og vi fejrer Pinse som særlig Aandens Fest — han udgydes over Jesu lille bange Disciplefakre som den vældige Kraft fra det høje, hvis Indflydelse bliver til Frelse for alle villige Sjæle, og hvilken ingen Verdensmagt kan standse.

Og saa lægger vi Indtrykket af disse tre Fester, af disse Minder om de store Frelses-Kendsgerninger samme og fejrer til Slutning en Trefoldighedsfest til den treenige Guds Ære.

Sandelig — det er alligevel skønt og stemmende med Kristendommens Aand, og det synes os, at det paa underlig Maade tjener til at holde Liv i den Sandhed, at Kraften skal komme fra det høje, at „Æren er Guds i det høje" alene.

Altsaa — ikke saaledes at forstaa, at vi en Gang om Aaret, ikke sjældnere og ikke oftere, skal mindes de store Frelses-Kendsgerninger, men saaledes, at ikke vor Svaghed skal hindre os i dog i det mindste en Gang om Aaret at mindes dem. —

Der er mange Kristne, som nogenlunde fatter Julens og Paaskens Betydning, men som ikke fatter Pinsens Betydning, eller, med andre Ord, som fatter Betydningen af, at Gud blev Menneske, og at Jesus døde til Forsoning for vore Synder, og at han opstod til vor Retfærdighed, men som ikke fatter Betydningen af Helligaandens Udgydelse.

Men Luther fattede den sidste Fests saavel de to første Festers Betydning; det kan vi se af hans Ord: „Jeg tror, at jeg ikke af egen Formuft eller Kraft kan tro paa Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham; men den Helligaand har kaldet mig". osv.

Disse Ord røber klar Erkendelse af, hvad Mennesket ved egen Formuft og Kraft ikke kan, og af Kraften fra det høje.

Aah — den Kraft fra det høje! Den viste sig Pinsedag i de glødende Tunger, den gik igennem Apostlen Peters Ord, saa 3000 Mennesker spurgte: „I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gøre?"

Den viste sig i Diakonen Stefanus' Ord, saa der staar, at „de ikke kunde modstaa den Visdom og den Aand, som han talede af."

Og der findes for øvrigt saa mange Spor særlig i Apostlenes Gerninger af denne Kraft fra det høje.

Og — mon ikke Paulus var een af dem, der ikke kunde modstaa denne Kraft? Det varede jo ikke saa længe efter Stefanus' Død, før han bøjede sig. Siden erfarede han selv samme Kraft i sin Skrøbelighed, saa han kunde sige, at hans „Prædiken var ikke med Visdoms overtalende Ord, men med Aands og Krafts Bevisning."

Denne Kraft fra det høje er givet Kristi Menighed, ikke alene for Apostletiden, men for alle Tider, om den end har ytret og ytrer sig forskellig.

Og det mener vi for vist, at Kraften fra det høje ogsaa viser sig i vor Tid, men, men — — har jeg og du en levende Forstaaelse af, at det afhænger helt af vor Benyttelse af denne Kraft, om vort Arbejde skal bære Frugt?

Hvad var det, Herren skrev?

(Meddelt af P. V. A.)

Det er fra Arilds Tid et ægte menneskeligt Træk at ville vide alt, der har Forborgenhedens Slør bredt over sig, men som paa en Maade hører til i den Grad, at man føler, det burde kendes, vides, burde været meddelt. Saa bryder man sig Hovedet i ofte unyttige Spekulationer, unyttige, fordi de med alt dog maaske ikke kan løfte end en Flig af Sløret.

Saaledes nu ogsaa med Fortællingen i Begyndelsen af ottende Kapitel hos Johannes. Om den Fortælling er der først den Bemærkning at gøre (der jo ikke her gøres for deres Skyld, som allerede ved det), at den ikke findes i de ældste til Grund liggende græske Haandskrifter, men er indføjet senere og derfor konsekvent kan udelades af nøjagtige Udgaver. Det hedder der, at da Farisæerne førte en falden Kvinde frem for Herren, idet de snedigt havde tænkt at ville indvikle ham i Vanskeligheder, han da i Stedet for at svare direkte lige straks, bukkede sig og skrev med sin Finger i Støvet. Og hvor vilde man gerne vide, hvad det var, Herren skrev! Han, den Rene, Høje, alt, han fortog sig, havde Mening, Værd — Mening og Værd der som oftest havde videre end rent endelig Betydning. Hvad var det, han skrev i Støvet?

Mangt alvorligt Sind har stillet det Spørgsmal. Har beskuet, gennemskuet, overskuet den korte Fortælling om hin Synderinde, saa omhyggeligt det faldt i menneskelig Evne at kunne det. Thi selv om det nu nødvendigt maa tilstaas, at det lille Afsnit ikke er egentlig bibelsk ægte: i Indhold, Aand og Anvendelse er det ligefuldt bibelsk ægte, og aandelige Mænd har fremsat den Forklaring, at det er et direkte apostolisk Fragsagn, rimeligvis fra selve Apostelen Johannes, der jo levede til en høj Alder. Tonen deri er saa ganske johannisk, at det slet ikke er en søgt Forklaring at sige, at dette Træk har den fromme Olding ikke kunnet glemme, men da han nu ikke fik det med, da han skrev, har senere fromme Sjælement sig fuldt berettiget til at indføje det i hans Skrift, hvor de nu syntes, det naturligt passede.

Dette kunde da forklare, hvorledes man har troet senere ved Forklaring at kunne antyde, hvad det var, Herren skrev, hvis Resultat her meddeles, dog med den Bemærkning, at Meddeleren naturligvis ikke tør fastholde, at Resultatet er ubetinget korrekt, kun at det ikke maa sammenlignes med senere katolske Fabler, Legender og Hjærnespind, der udgaar for lige saa sande og af maaske end og større Nytte og Betydning end selve de apostolske Bøger.

En Amerikaner, der indehavde et vigtigt Professorat ved Universitetet i Leipzig, fremsatte for adskillige Aar siden Resultatet af, hvad han dette Emne vedrørende fandt i gamle Manuskripter. Det var Caspar René Gregory. Han fødtes i 1846. Om han endnu lever, siger mine Kilder intet om. Hans Hjem var Philadelphia. Han studerede først ved Pennsylvanias Universitet, dernæst ved Princeton teologiske Seminarium, siden i Leipzig, hvor han i 1876 erhvervede den filosofiske Doktorgrad. Han følte Kald og havde Evne til at føre det af den navnkundige Tischendorf begyndte Værk videre. Han modtog den ærefulde Post af Professor i nytestamentlig Eksegese ved nævnte høje Skole, rejste meget i de gamle, bibelske Lande. Og hans Forskerflid lønnedes med adskillige betydningsfulde Fund gl græske Haandskrifter. Blandt disse fandt han da, at forskellige Afvigelser forelaa imellem dem indbyrdes i ovenomtalte Beretning. Der var navnlig tre Manuskripter, han undersøgte i Athen, Athos og Dosiau, som kastede et ejendommeligt belysende Lys over Fortællingen. Deres samlede Vidnesbyrd gestalter sig da omtrent saaledes:

Jerusalems Tempels Forgaarde og Haller spreder sig for Blikket. Det er tidligt paa Dagen. Den rituelle Altertjeneste er i Gang. Fromme Israelitter bringer deres Ofre til Præsterne. Stolte Sadducæer, rige Mænd i kostbare Klæder, og selv de fattigste af Folket findes spredt her og der blandt de tilbedende Skarer, der er stævnet hid fra fjern og nær. Smaagrupper danner sig om een eller anden Lærer, eller lytter til Argumenter, der vekles mellem Lovkyndige og strenge Moralister.

I en af Sidegangene sidder Jesus af Nasaret. Hans Klædedragt er ligefrem. Mildt besvarer han de Spørgsmaal, der rettes til ham af de omstaaende. Hans Tilhørere er simple Folk. De hænger ved hvert hans Ord. Nu og da svæver deres Blikke over mod de fjerne Bjerge, men ligefuldt tænker de paa hans Ord. De hører ham gerne. Hans Udtalelser bæres af en kongelig Magt, trods deres Ligefremhed. Der samler sig bestandig flere til omkring ham.

Da sker der Bevægelse blandt Skaren, som deler sig til højre og venstre. Nogle Tjenere leder en vaklende Kvinde hen for ham, fulgt af Skriftkloge og Farisæer. Hvad er der i Gære? Hvad skal denne Kvinde her? Vil de mon gribe Jesus her i Templet?

Kvinden anbringes foran Herren. Tjeneren viger tilbage. Farisæernes og de Skriftkloges Overste, en ærværdig Skikkelse med langt, hvidt Skæg, begynder at tale.

„Rabbi, denne Kvinde er grebet i Hor. Der foreligger slet ingen Tvivl, thi hun toges paa ferske Gerning. Moses har budt os at stene en Kvinde, der er skyldig paa denne Maade. Men du, hvad siger du?"

De omstaaende kunde næppe tro deres egne Øren. Her kom Lovens øverste Havdsmand og kaldte hin Nasaræer Rabbi, lod ham gælde mere end Moses selv. Besynderligt! Men samtidigt bemærkede Folket ogsaa de Skriftkloges gensidige Blikke. De saa triumferende til hinanden, som at sige: Nu har vi ham! — Hvis han holdt med Moses, vilde de beskylde ham for Barbarisme. Lod han Kvinden slippe fri, fornægtede han jo den mosaiske Autoritet. Nu havde de ham i Klemme!

Skaren saa paa Jesus. Han syntes ikke særligt bevaget. Uden Skyning bukkede han sig og skrev noget paa Jorden. Først tror hans Modstandere, at han vil overgive sig for deres Visdom. Dernæst spørger de ham ud: Hvad siger du? Frem med det! Her har du Anledning til at vise dig!

Omsider løfter Jesus Hovedet. „Den af eder, der er uden Synd, lad ham først kaste Sten paa hende." Og idet han atter bøjede sig ned, skrev han mere.

Den Overste vidste ikke, hvad han skulde tro nu. Hvem havde fejret? Han mente sig at være uden Synd. Holdt han ikke Loven og dens Udtydning? Var han ikke retfærdig? Nuvel, hvorfor kunde han saa ikke begynde Steningen? Hvorfor ikke! Svarede han ikke Tiende af Penge, Mynte, Dild og Kommen? Var han ikke en Hellig? Saaledes tænkte ogsaa de andre. Og indbyrdes saa de paa hinanden med megetspørgende Blikke. Men Jesus nedskrev deres Synder. Endnu havde de ikke set efter, hvad det var, han skrev. Mændene, der stod til højre og venstre, var de første, der saa Skriften i Støvet. De fortalte deres nærmeststaaende derom. Man traf paa Skuldrene derad. — Nu blev Farisæerne Folkets Bevægelse var. Den ældste, Eldad, saa ned mod Støvet og læste: „Beharag Eldad eth ahbo eth Nador ba midbar!"— Eldad dræbte sin Ven, Nador, i Ørkenen!

Som med et Lynglimt flog Mindet om hin Dag for syrretyve Aar siden ned i Oldingens Sjæl. Der var ingen Vidner. Men alligevel kom det nu frem for Offentligheden. Uden at ytre et Ord vendte han sig bort og forsvandt i Mængden.

Jesus viskede Skriften ud og skrev paany: „B'ganab Horan eth beth almanath Bunan." — Horan stjal Bunans Enkes Hus! — Horan læste det og skyndte sig bort, bleg og forfærdet.

Atter skrev Jesus noget. Og Muman og de øvrige læste: „Arveds Hustru gav nødtvungent efter for Mumans Magt!"

Da skyndte ogsaa Muman sig bort. Og idet de øvrige Farisæere og Skriftkloge saa, at Nasaræeren fremdeles og hurtigere vedblev at skrive, var i et Øjeblik ikke een af dem tilbage. Kun Kvinden stod der fremdeles foran ham. Hvad nu? Han talte om at kaste den første Sten. Vil han nu selv gøre det? Hun venter paa hans Domsaffigelse. Han løfter Hovedet og spørger om hendes Anklagere. De omstaaende lytter i aandeløs Spænding og Forventning. Og Jesus sagde: „Jeg dømmer dig ej heller. Gaa og synd ikke mere!" Kvinden gaar, og Herren vender sig igen til Skaren, der var hos ham.

Men Mindet om denne Scene prægedes uudslettelig i Øjenvidnernes Sjæle.

Dette er i sammentrængt Form Resultatet af, hvad Dr. Gregory fandt. Og det være nu nøjagtigt historisk eller ej, det troende Sind vil ikke tvivle om, at hvad Herren skrev, var der Betydning og Mening i.

Aarsmødeforandrings-forslaget.

I „Danskeren" Nr. 19. anbefaler Chr. Petersen det omtalte Forslag „til Overvejelse før Aarsmødet."

Det maa altsaa være i Haab om, at det muligvis kan blive vedtaget. Men mon ikke den Behandling, Forslaget har faaet i Samfundets Kredse burde udelukke en saadan Mulighed? Thi selv om man vilde gaa ud fra, at der kunde oparbejdes en øjeblikkelig Stemning for det saa vidt, at det kunde slippe igennem, vilde man rimeligvis dog ikke gøre det, naar kun een af Kredsene har sluttet sig til det.

Den nuværende Ordning er sikkert ogsaa den, som tjener Samfundet bedst. Alle de Argumenter, man har anført til Fordel for det nye, har ikke kunnet overbevise mig om, at vi bør opgive den Frihed vi en Gang har faaet, og i Kraft af hvilken hver Menighed og hver Præst kan være medbestemmende, naar Samfundets Sager skal afgøres paa Aarsmødet.

Naar man har paastaaet, at „som det gaar nu, kan det ikke blive ved at gaa," da kunde der jo spørges: Hvem kan nu vide det? Ligger det ikke fuldt saa nær at slutte som saa: Har det gaaet hidtil, og gaar det endnu (og det endog til de flestes Tilfredshed) saa gaar det nok fremdeles. Og skulde det nogen Sinde vise sig, at nu vilde det ikke gaa længere, da vilde vi lige med det samme være ude over al Meningsforskel med Hensyn til, om en Forandring maatte til eller ikke.

Man har ogsaa henvist til, at andre især større Samfund er kommen bort fra Menighedsdelegation, og at f. Eks. den forenede norske Kirke tænker paa en lignende Forandring. Men hvad beviser det? Vort Samfund er jo lille. Og naar d. f. norske Kirke, som er 4 a 5 Gange saa stort et Samfund, ikke er kommen længere end til at tænke paa en Forandring, saa beviser det da virkelig, at det kan gaa længe endnu; thi vi naar sikkert ikke op til 500 Præster og 1200 Menigheder de første 30 Aar.

Saa er der Pengene. Jo, det kan nok siges, at det er et stort Offer til Jernbanerne. Men naar vi argumenterer med denne gode Grund til at indskrænke vor Samfundsrepræsentation, da kan vi kun regne med det Antal, som plejer at komme til Aarsmøde. Den Halvdel eller Tredediedel, som ikke kommer, tjener Banerne jo ingen Aarsmødereisepenge paa. Vi kan vist ogsaa gerne regne lidt med, at Folk skal ud at rejse en Gang imellem alligevel, saa Banerne faar det samme, hvad enten vi har den ene eller den anden Slags Aarsmøder. Chr. Petersen er maaske heller ikke den eneste iblandt Kredsdelegationens Talsmænd, der har svækket Pengeargumentet, naar det gjaldt om at stive af paa et andet svagt Punkt og argumentere imod den Tanke, at Aarsmøderne vilde blive for smaa, hvis vi fik Kredsdelegation. Han skriver: „Vi maa vel nok komme med til Aarsmøde alligevel".

Endelig er der Lighedsargumentet. Man kunde ogsaa kalde det Retfærdiggørelsen. Thi man har talt om, at den ny Ordning vilde blive mere ligelig og retfærdig, end den nuværende er. Hvorfor ikke indskyde det her med det samme, at det ogsaa blev mindre socialistisk, idet vi mistede Friheden og Broderskabet for Lighedens Skyld. Men med Hensyn til Retfærdigheden mener man jo dog ikke, at vor nuværende Ordning er uretfærdig, og at den ny vil blive mere retfærdig i og for sig. Man kan da heller ikke paastaa, at det er uretfærdigt, naar de, som ikke møder for at være med at bestemme ved Aarsmødet, er henvist til at lade sig nøje med det der bestemmes. Og selv om nu en hel Del af vore Menigheder og Præster ikke er samfundsinteresserede nok, saa de vil benytte den Ret, vi har, da er det en tvivlsom Retfærdighed, synes jeg, at den Ret derfor skal fratages os alle.

Jeg ved nok, at det skal være af særlig Hensynsfuldhed overfor os, som har vort Virkefelt paa Kysterne. Men det er for meget af en god Ting, hvis man af Hensyn til Isk og Fodsaal vil paaføre sig en Hjertefejl. Nu har jeg været Kystpræst i 20 Aar, og i den Tid har jeg ikke hørt om, at særlig for vor Skyld burde man afstaa fra den formentlige Uretfærdighed. Vi har ikke klynket og klaget Natter og Dage over, at vi kunde ikke faa mere Indflydelse paa Sagerne. Det kan vi vel i Grunden ikke alligevel. Jeg ser ikke saa stor en Forskel paa hvad enten vi udgør 1/25 af Aarsmødet eller 2/9 eller hvordan det nu maatte blive. I Minoriteten er vi, og i Minoriteten bliver vi.

Det mest forunderlige Argument er vel nok ellers Chr. Petersens, naar han med den ny Ordning for Øje bygger sit Fremtidshaab for en Del paa „Kolbøtter". Det er, hvad der staar udtrykkelig iblandt andet „til Overvejelse før Aarsmødet". Det behøver man ikke at rokke ved for saa vidt, som ingen vil paastaa, at Kolbøtter er faste Holdepunkter. Men det kan maaske være i sin Orden, at sige dette med det samme: Meningen er vel ellers ikke, at det skal latterliggøres eller nedsættes, naar nogen, som var imod en Samfunds- eller Menighedsbeslutning, giver sig ind under den og medarbejder under den med Tilfredshed, naar den en Gang er vedtaget. Jeg holder det for at være en hellig Pligt at gøre saa, og derfor finder jeg, at Kolbøtter er ikke alene et upassende Udtryk, men det kan ogsaa bidrage til, at vi faar flere af dem, som altid er „stive som Torne og Støtter," naar de en Gang har sagt et Ord, selv om de nok indser, at det var forkert, og som altid skal tumle med sin egen Villie og holde fast ved den og surmule, naar Flertallet har afgjort noget imod, hvad de vilde.

Man vil nok holde mig dette Vidnesbyrd til Gode. Jeg var ikke til Kredsmøde, da denne Sag var paa Dagsordenen, og jeg kommer ikke til Aarsmødet, som maaske nu er samlet; hvor Sagen skal til tredie Behandling. Jeg sidder her for at hvile mig lidt efter en Missionsrejse i California, og kom saa til at tænke de Tanker.

Eugene, i Maj, 1914.

P. P. Thoreby.

Mauriceville, New Zealand.

Naar jeg i „Danskeren" har læst om, hvorledes de unge i Amerika tager fat, saa har jeg tænkt: Mon de nu ogsaa derovre ved, at der er unge Mennesker her paa New Zealand? Da jeg saa i Dag sad og læste de to sidste „Danskere" (der kom med samme Post), saa var der noget, der sagde til mig: Du skulde sige det til dem; de kunde naa at faa det at vide lige før Aarsmødet.

Et Par Uger før Paaske kom der et Brev hertil fra Pastor Christensen, som spurgte, om de unge i Palmerston maatte komme og besøge de unge i Mauriceville. De vilde rejse fra Palmerston tidlig om Morgenen anden Paaskedag og tilbage igen samme Dags Aften. Der blev svaret, at de ikke alene maatte komme, men de var hjertelig velkommen; hvor mange vilde der komme? — Ja, hele Bibelklassen kunde ikke komme, men der vilde komme 15 eller 16.

Det kan nok være, vi fik travlt. Kirken ligger jo et Par Mil fra Stationen, og de skulde hentes derfra i Vogne. Og saa skulde vi jo se at benytte den korte Tid de var her, paa bedste Maade. Alle haabede paa godt Vejr, og nogle bad derom. Her ovre skammer vi os ikke over at bede om godt Vejr, naar det er vor Herre, vi beder derom; og vi er nødt til at gøre det, for det er Regntid det meste af Aaret. Vi har to „seasons", „the rainy" og „the wet".

Ved „Togtid" anden Paaskedag var der fem eller seks Vogne ved Stationen for at tage imod de fremmede. Der kom tyve ialt, og der var lige Plads nok til alle. De blev kørt op til Mr. Willie Jensen's Pastor Christensens Svigersøn, hvor de fik Frokost.

Kl. elleve havde vi Gudstjeneste i Kirken. Pastor Christensen talte paa Dansk om den lutherske Kirkes Fremtid. Der var Mennesker som havde sagt: „Den lutherske Kirke har jo ikke nogen Fremtid paa New Zealand". Naar man saa spurgte, „Hvorfor?" blev der svaret: „Nej, for de unge vil ikke tale Dansk, og Fremtiden hører jo de unge til." Men hørte da Fremtiden virkelig Ungdommen til? Ja, dersom de unge var tro imod det Ord: Hold fast ved det, du har, forat ingen skal tage din Krone. Men det, de unge havde, var netop Guds Ord og de store Ting, vi har nedarvet fra Fædrene. En Ungdom, som holdt fast paa disse Ting havde en Fremtid. Men saa havde vor Kirke paa New Zealand ogsaa en Fremtid. Pastor Christensen sagde, at han havde en Gang tænkt, at alle de store Mænd i Guds Rige var gamle, ærværdige Skikkelser, men siden havde han forstaaet, at de aller fleste af de store Troshelte var Mænd, som havde givet Herren deres Hjerte i deres Ungdom, og dette samme var Tilfældet den Dag i Dag.

Past. Bach talte kort paa Engelsk i Tilslutning til de Ord fra Paaskevangeliet: „Og Peter". Herrens særskilte Budskab til Peter viste os, at Peter oplevede noget særskildt. Peter havde mere end nogen anden af Apostlene, haft et Golgatha i sit Liv. Han, som mente sig saa stærk, havde erfaret, at der var noget, som hed: „Jeg kan ikke" og „Jeg ved, at i mig bor ikke godt." Nu skulde Ordene til ham vise ham, at Jesus var opstanden og at han kunde. Skulde der være nogen Peter, som havde oplevet det første, Magtesløsheden mod Synden, saa vilde vi fortælle hverandre om hvorledes vi havde en opstanden Frelser, som kunde.

Efter Gudstjenesten blev der fælles Bespisning for hele Forsamlingen i Skolelokalet, hvorpaa de unge fra begge Menigheder fik Lejlighed til at gøre hverandres Bekendtskab.

Kl. 2 satte Forsamlingen sig ned og Pastor Christensen opfordrede den ene efter den anden til at tale, synge eller spille. Pastor Christensen fortalte en meget interessant og gribende Oplevelse, han havde haft med en døende Mand, en ung Dansker, oppe i Rotorna. Miss Stordahl, som siges at være Past. Christensens højre Haand med Hensyn til Bibelklassen i Palmerston, fortalte om den flereaarige Kamp de havde, inden dette Arbejde kom rigtig i Gang. Alle sluttede med disse Ord: „Dont give up your Bible Class". Jeg vil gerne tilføje her,